

den som 1 Kr. i Sølv i den Forstand, at den som Skillelønt kan bruges her i Danmark. Det forekommer mig, at jeg skyldte det ærede Medlem denne Forklaring — det ærede Medlem er jo baade et interessant og interesseret Medlem —, men jeg maa stadig hævde, at jeg i og for sig ikke som Finansminister har nogen Myndighed over, hvad der staar paa disse Sedler.

Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) talte om de Laan, Finansministeriet kan give ifølge Loven om Laan til Byggeforeninger, og om, hvorvidt det Beløb, som stod til Finansministeriets Raadighed for indeværende og de næste to Finansaar, ikke kunde drages sammen, saa Finansministeren fik større Raadighed over Beløbet i indeværende Aar. Der er i Anledning af denne Lov allerede nu indkommet Andragender til Finansministeriet om Laan til i alt 2 Mill. Kr., og der er i alt kun $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Raadighed for Finansministeriet i de 3 Finansaar. Der er dernæst til Finansministeriet indkommet Anmodning om Laan, som er gaaet op til en Størrelse af $\frac{1}{4}$ Mill. Deroverfor stod Finansministeriet vanskeligt, og jeg traf den Bestemmelse, at man i al Almindelighed ikke skulde udlane mere end 75,000 Kr. til een Byggeforening. Det vilde dog ikke blive saa særlig mange, man derved kunde imødekomme. Man kunde i alt i de tre Aar imødekomme 20 over hele Landet, og der var allerede indkommet Anmodning om Laan fra 19. For at tilfredsstille alle, søgte man for nogles Vedkommende at ordne det saaledes, at de kunde faa Halvdelen af Laanet i indeværende Finansaar, men maatte vente til næste Finansaar med den anden Halvdel. Det kan imidlertid have sine store Vanskeligheder for disse Byggeforeninger, idet nogle af dem har regnet med at kunne faa billige eller rimelige Kreditforeningslaan, og nu staar de overfor det Forhold, at Kreditforeningsobligationer er blevet meget dyrere, vanskelige at sælge og kun til en meget lavere Kurs end den, man havde regnet med, da man begyndte. Derfor forekommer det mig, at der er Anledning for Finansministeriet til at vise den størst mulige Imødekommen. Det, Finansministeriet maa forlange, er imidlertid, at de Bygninger, der er Tale om, virkelig falder indenfor Loven. Her er f. Eks. i København Tale om meget store Foretagender, om Opførelsen af Huse med Enkeltboliger, hvor disse neppe altid falder indenfor Loven. De synes at være dyrere, end man kan gaa ud fra, at de Personer,

hvis Boligtrang man skulde imødekomme ved denne Lov, kan betale. Jeg vil imidlertid gerne imødekomme det ærede Medlem, og hvis han, der er Medlem af Finansudvalget, kunde anvende sin Indfyldelse der, saa at der gaves en Tilladelse for Finansministeren til, at denne Bevilling kunde overskrides i indeværende Finansaar — det tror jeg kunde være tilstrækkeligt —, vilde jeg vistnok kunne imødekomme det ærede Medlem paa adskillige Punkter. At foretage en Lovændring, hvad der naturligvis var det mest korrekte, har sine Vanskeligheder. Hvorledes skulde den egentlig se ud, og var man sikker paa at faa den gennemført, hvis man f. Eks. vilde foreslaa, at Ministeren kunde give alle de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ud i indeværende Finansaar? Dertil kommer, at Staten ikke har mange Penge at raade over. Men en lempelig Overskridelse var vel tilladelig, og hvis en Tilladelse gaves af Finansudvalget, maatte det vel ogsaa parlamentarisk og konstitutionelt kunne gaa an, saa kunde det ærede Medlems Ønske blive opfyldt. Jeg foreslaar ham altsaa at anvende sin Indfyldelse indenfor det høje Udvalg, i hvilket han har Sæde, for at det muligvis kunde træffe en Overenskomst med Finansministeren om denne Sag.

Tilbage har jeg en i Virkeligheden stor Sag, den, det ærede Medlem fra Horsens var inde paa i Gaar, de vestindiske Øer. Jeg skal først sige til det ærede Medlem, at det ikke er nemt at lovgive med Frugt overfor de smaa Øer, vi har liggende derude, af den Grund, at det er fattige Øer, og der fra Statens Side skal ydes adskillige Tilskud allerede nu, ligesom den Indtægt, der er for disse Øer, i Virkeligheden beror paa noget, som forekommer mig mindre tiltalende, nemlig Koloniallotteriet. Staten yder nu et Tilskud paa 60,000 Kr. gennem selve de vestindiske Øers Budget, dernæst er der Udgifterne ved det vestindiske Kontor under Finansministeriet, og endelig er der paa andre Ministeriers Budgetter Tilskud, saaledes paa Marineministeriets Tilskud til Fyr; i Aar er der netop Forslag til Oprettelse af et Fyr til St. Thomas' Havn. Alt dette giver et ikke ubetydeligt Beløb. At der gennem Koloniallotteriet skabes en Indtægt for de vestindiske Øers Budget, er naturligvis en Berettigelse for dette Lotteri — og jeg er tilbøjelig til at mene, at det, er dets eneste Berettigelse —, men hyggeligt er det ikke. Dette gør det vanskeligt for Staten at gøre noget virkeligt